

Hồi 40**Thiên Bí Động**

K hông bao lâu ba người đã đi được ước khoảng năm mươi dặm, liền định thân đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

Chỉ thấy trước mặt là một đầm lầy dày rịt, trong đầm rừng thấp thoáng một bóng tòa son bị cành là xum xuê che khuất nên không nhìn kỹ khó lòng thấy được!

Tần Lâm Phong quay đầu lại khẽ lên tiếng:

- Có thể sư muội đang ở trong đó, tại hạ muốn một mình đi dò xét, hai vị cứ ở đây đợi tại hạ!

Chàng dứt lời lắc người định lướt đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay ngăn lại nói:

- Phong ca, muội thấy trong rừng có rất nhiều cạm bẫy. Nếu huynh muốn đi cả ba chúng ta cùng đi, có thể kịp thời tiếp ứng cho nhau, nếu như không muội không yên tâm!

Tần Lâm Phong ôn tồn nói:

- Chính vì vậy, huynh sợ liên lụy đến muội và Lâm cô nương nên mới bảo hai người đứng đây đợi!

Hoàng Y Thiếu Nữ chu môi giận dữ nói:

- Xí, chứ không phải huynh sợ hãi chúng tôi làm phiền đến huynh và Đường tử tử hay sao.

Tần Lâm Phong thấy nàng lại giận dữ như trẻ nít, vội vã giải thích:

- Đâu có, huynh tuyệt không có ý đó, Thanh muội đừng đa nghi.

- Vậy sao huynh cố tình ngăn cản không cho muội đi.

- Đã vậy thì chúng ta cùng đi! Nhưng phải cẩn thận mới được!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới vui mừng trở lại, cất tiếng ngọt lịm:

- Phong ca yên tâm, sau khi vào trong huynh cứ việc đi tìm Đường tử tử muội và Lâm tử tử sẽ đứng ngoài lầu canh chừng cho hai người.

- Bành cô nương nói đúng, công tử cứ yên tâm đi!

Phích Lịch Hải Đường vừa dứt lời, Tần Lâm Phong liền thi triển thân pháp, bóng chàng như quỷ mị lướt vào rừng cây, Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường cũng lắc mình bám theo.

Trong rừng trù những cành lá bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc, ngoài ra không có chút động tĩnh gì, ba người cũng cảm thấy kỳ lạ vẫn cẩn thận tiến vào trong rừng.

Ba người đến sau lưng một tảng đá vội ẩn thân, Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn về tòa lầu nọ...

Chỉ thấy căn lầu cách chỗ ẩn thân của ba người không đầy mười trượng, chung quanh không một bóng người, im lặng một cách kỳ lạ.

Tần Lâm Phong dò xét đến đây, trong lòng tự nhủ thâm không biết trong cái không gian tĩnh mịch này có quỷ kế gì hay không?

Nhưng chàng vốn can đảm, lại nóng lòng muốn gặp Đường Hiểu Văn, nên không chút do dự, lên tiếng dặn dò Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường, rồi thi triển thân pháp về phía căn lầu nọ.

Không ngờ lúc vừa đáp xuống, tấm ván trên lầu phát ra tiếng kêu khê, làm kinh động nữ nhân trên lầu. Chỉ thấy nàng khê cất lên thanh âm thánh thót:

- Ai đó?

Tần Lâm Phong mừng như điên dại, tim đập loạn xạ khiến chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bởi thanh âm quen thuộc đó đã khiến chàng phải khổ tâm huyết bao lâu nay mới tìm được, sao không khiến chàng mừng rỡ cho được, chàng run giọng khê đáp:

- Sư muội, là huynh...

Chàng chưa dứt lời thân hình đã lọt vào trong phòng.

- Hả, Đại Sư... Ca!

Đường Hiểu Văn giống như đã chịu những oan ức bao lâu nay, nay gặp được Tần Lâm Phong như gặp người thân, gục vào lòng chàng khóc lên rung rúc, đôi vai run lên!

Tần Lãm Phong hai mắt cũng rớm lệ, cả hai cứ đứng như vậy mà khóc, một lúc sau Đường Hiếu Văn mới nguộc khuôn mặt đầm lệ lên nhìn chàng nói:

- Đại Sư Ca, trước đây muội hiểu lầm huynh, khiến huynh phải chịu bao khổ sở, xin huynh tha thứ cho muội!

- Sư muội không nên nhắc chuyện cũ, huynh không trách muội đâu.

Tần Lãm Phong nói đến đây, đưa mắt liếc nhìn khắp phòng, rồi hỏi:

- Sư muội nơi đây còn có người ngoài nào khác không?

Đường Hiếu Văn hiểu ý của chàng liền đáp:

- Sư huynh cứ yên tâm nói chuyện, nơi đây những kẻ canh giữ muội tuy không ít, nhưng không dám tự tiện tiến vào đâu!

Tần Lãm Phong nghe đến đây ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Quái! Muội nói như vậy, chứng tỏ nơi đây rất nhiều đệ tử Ngũ Âm Giáo, sao lúc ta vào đây lại không gặp một cái bóng nào vậy nhỉ?... Không được, việc gấp phải làm ta không lên mất thì giờ về chuyện này.

Chàng nghĩ đến đây lại hỏi tiếp:

- Sư muội đối với hành vi của Khưu Sư đệ, muội chắc biết rõ?

Đường Hiếu Văn sắc mặt căm giận nghiến răng đáp:

- Hành vi của tên cẩu tặc lòng lang dạ sói này muội biết rất rõ.

Tần Lãm Phong vội hỏi tiếp:

- Vậy sao muội không tìm cách rời khỏi chỗ quấy này?

Đường Hiếu Văn nghe đến đây, mắt long lanh ngấn lệ, không đáp.

Tần Lãm Phong lại nói:

- Sư muội, huynh biết muội đã chịu nhiều đau khổ, giống như gặp phải ác mộng nay mộng đã qua rồi cũng nên hồi tỉnh lại thôi, còn phải nghĩ đến tuổi thanh xuân của muội nữa. Sư muội, huynh khuyên muội nên rời khỏi nơi đây!

Đường Hiếu Văn đưa tay áo lau nước mắt lắc đầu đáp:

- Đại sư ca, xin tha thứ cho muội không đi cùng với huynh.

- Vì sao?

- Muội có nổi khổ riêng.
- Có thể cho huynh biết được không?

Đường Hiếu Văn đáp:

- Tâm sự của muội rất dài, một lúc không thể kể hết được, sau này huynh khắc biết!

Tần Lâm Phong nghiêm sắc mặt lên tiếng:

- Sư muội có phải đang nghĩ cách trả thù cho sư phụ?

Đường Hiếu Văn gật đầu đáp:

- Không sai, nhưng đó chỉ là một chuyện.

Tần Lâm Phong lại khích lệ:

- Sư muội, bầm thây tên súc sinh này để báo thù cho sư phụ, đó là việc danh chánh ngôn thuận, hà tất sư muội phải hy sinh thân mình!

Đường Hiếu Văn khẽ gật đầu đáp:

- Việc này muội biết rất rõ, công phu của hãn cao siêu khôn lường, ba tháng sau có thể trở thành thiên hạ vô địch, đến lúc đó khó mà hy vọng báo thù được.

Tần Lâm Phong cảm thán nói:

- Sư muội, nếu muội tin huynh, chúng ta sẽ cùng rời khỏi nơi đây, tương lai của muội sau này sẽ do huynh đảm trách, dù cho ba tháng sau hãn có luyện được võ công tuyệt học, huynh cũng nắm chắc được bảy phần có thể khắc chế được hãn, ý kiến muội thế nào?

Đường Hiếu Văn thở dài nói:

- Không được! Muội không thể cùng huynh rời khỏi nơi này!
- Muội không tin huynh đủ sức báo thù hay sao?
- Cũng không phải!
- Vậy thì tại sao?
- Nếu như muội rời khỏi đây một ngày, dù cho huynh có trả được thù, muội cũng khó mà giữ được tính mạng.
- Sao lại như vậy?

Đường Hiếu Văn ngừng một chút, hỏi ngược lại:

- Đại sư ca, huynh có nhớ muội đã trúng phải một chuồng âm độc?

- Đương nhiên là nhớ, bây giờ muội đã bình phục chưa?

- Hàn độc đã trục xuất, nhưng hấn trong khi chữa trị cho muội, đã lén phóng một loại độc dược khác vào người muội. Loại độc dược này cực kỳ tàn độc, chỉ cần một ngày không dùng thuốc giải, người bị trúng độc mà hóa thành một vũng máu mà chết, thuốc giải do hấn sai người đem lại mỗi ngày một viên cho nên tính mạng của muội hiện đang nằm trong tay hấn.

Tần Lâm Phong nghe đến đây nghiêng răng trợn mắt, rửa thắm Khuru Tuấn Nhân.

Đường Hiểu Văn lại tiếp:

Muội tuy không sợ chết, nhưng trước khi trả được thù, muội chết cũng khó nhắm mắt, xin sư huynh hiểu cho muội!

Tần Lâm Phong vội hỏi:

Sư muội có biết hấn đã cho muội uống độc dược gì không?

- Muội không được rõ chỉ biết hấn lấy thuốc đó từ chỗ Độc Lương Trung!

- Chính gã.

Tần Lâm Phong đột nhiên hỏi:

- Sư muội, nếu huynh tìm được thuốc giải muội có chịu cùng huynh rời khỏi đây không?

- Chỉ cần huynh nắm chắc phần thắng, muội xin nguyện theo huynh!

- Đã vậy muội hãy ở đây mấy ngày chờ huynh, dù huynh có gan óc lầy đất cũng quyết tìm Độc Lương Trung lấy cho được thuốc giải cứu muội rời khỏi đây.

Đường Hiểu Văn ngắt lời hỏi:

- Huynh có biết Độc Lương Trung bây giờ ở đâu?

- Biết, gã hiện giờ đã hết giá trị để sử dụng, nên bị Khuru Tuấn Nhân dùng xích sắt xích trong thạch thất nơi Trụy Kim Áp! Còn nữa, sư muội có biết Khuru Tuấn Nhân hiện giờ đang ẩn nấu ở đâu, luyện tập môn công phu gì không?

Đường Hiểu Văn lắc đầu nói:

- Hấn canh phòng muội rất cẩn thận về chuyện này hấn chưa từng nói với muội.

- Thôi đành vậy, muội tạm thời ở lại đây chờ huynh tìm được thuốc giải về rồi sẽ tính, muội bảo trọng!

Tần Lâm Phong dứt lời, quay đầu rời khỏi căn lầu.

- Đại sư huynh chậm đã.

Tần Lâm Phong nghe tiếng kêu, liền dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Sư muội có chuyện gì vậy?

Đường Hiểu Văn liền nói:

- Huynh có phải một mình vào đây?

- Còn có Bành cô nương và Lâm cô nương cùng đi với huynh!

- Hai người hiện đang ở đâu?

- Hiện đang ẩn thân sau tảng đá giả đằng kia!

- Lúc huynh đến đây có phải đã xuyên qua đám rừng?

- Chính phải!

- Vậy có gặp sự ngăn trở nào không?

- Không có!

- Sao kỳ vậy?

Đường Hiểu Văn nói đến đây, hơi suy nghĩ một lát rồi tiếp:

- Đại sư ca, trong đám rừng đó mai phục rất nhiều cạm bẫy, tuy đã để cho huynh dễ dàng lọt vào đây, muội nghĩ chắc có âm mưu gì đây, lúc trở ra huynh phải cẩn thận mới được, cho muội chuyển lời hỏi thăm đến Bành và Lâm cô nương, xong rồi huynh đi đi!

Nàng vừa dứt lời mặt lộ vẻ thê lương thở dài quay đầu bước vào trong.

Tần Lâm Phong rời khỏi căn lều, lướt đến chỗ Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường ẩn nấp...

- Không xong!

Sau tảng đá tuyệt không thấy bóng dáng hai người đâu!

Chàng thi triển thân pháp người nhảy lên tảng đá, đưa mắt nhìn xung quanh...

Ngoài cảnh vật yên tĩnh ra, vẫn không thấy một cái bóng nào!

Trong lúc Tần Lâm Phong nóng lòng như lửa đốt, bỗng một thanh âm như muỗi mòng theo làn gió lọt vào tai chàng!

- Muốn tìm đồng bọn của ngươi, hãy theo ta!

Thanh âm lạnh buốt như băng, vang lên từ trong đám rừng, Tần Lãm Phong bất giác rùng mình.

Chàng nghĩ hình như Hoàng Y Thiểu Nữ và Phích Lịch Hải Đường đã gặp phải nguy hiểm, liền thi triển thân pháp nhằm nơi phát ra tiếng nói vừa rồi lướt đi!

Tần Lãm Phong thận trọng tiến vào rừng vận công bế huyệt để phòng bất trắc!

Đi một lúc lâu, chàng chợt phát giác cảnh vật trong khu rừng đã hoàn toàn thay đổi, đám cây rậm rạp gặp lúc tiến vào bây giờ đã thưa thớt nhiều, phạm vi trong rừng cây một lúc một lớn, chàng cứ đi mãi như vậy vẫn chưa ra khỏi rừng, đồng thời mắt cũng không nhận ra đâu là đường vào, chàng kinh ngạc mười phần, vận khí vào đan điền, cất tiếng kêu lớn:

- Thanh muội, Lâm cô nương hai người ở đâu?

Tiếng nói như chuông đồng vang động không trung của chàng, làm chấn động, những cây rừng, khiến những cành kêu nhỏ kêu răng rắc, cây rơi lá tả, nhưng tuyệt vẫn không thấy tiếng hồi âm của hai người.

Bất chợt thanh âm như muỗi mòng lạnh lẽo vang lên bên tai chàng:

- Xú quỷ! Hai con tiện tỳ kia đang ở trước mặt ngươi không xa, ngươi không thấy hay sao mà ở đó la hét cái gì?

Thanh âm vừa dứt, Tần Lãm Phong vội tập trung nhãn lực nhìn về phía trước mặt...

Kỳ lạ! Quả là Hoàng Y Thiểu Nữ và Phích Lịch Hải Đường chỉ cách thân chàng có ba trượng.

Nhưng hai người không để ý đến Tần Lãm Phong, cứ đi tới đi lui trong một khu cây rất thấp hình như đã đi từ lâu rồi, nhưng vẫn không sao thoát ra khỏi đám cây đó được!

Tần Lãm Phong mừng rỡ đang định đi đến kêu hai người nhưng chàng vừa tiến tới được một trượng, bất chợt như đụng phải một bức tường vô hình, không thể nào tiến tiếp được nữa!

Chàng tức giận vận mười thành công lực quét ra mấy chuông, không ngờ chuông của chàng như rơi vào khoảng không, bức tường vô hình hóa giải không chút tông tích!

Tần Lãm Phong tỉnh ngộ, biết Hoàng Y Thiểu Nữ và Phích Lịch Hải Đường đã trúng phải tà thuật của Ngũ Âm Giáo, nhưng không biết đây là trận pháp gì, bèn nghĩ thầm:

- Hoàng Y Thiếu Nữ am hiểu tuyệt học Đông Hải, thấu đáo trận pháp, Phích Lịch Hải Đường cũng đã từng thi thố Huyền Môn Kỳ Thuật, không ngờ hôm nay cả hai bị khốn trong đám cây này, không biết chúng có tà thuật gì không.

Lúc này thanh âm lạnh lẽo lại vang lên bên tai chàng:

- Ha! Ha! Người nhìn rõ chưa, hai tên đồng đảng của ngươi đã lọt vào Ba Sa Thiên Huyền trận của lão phu sắp đặt, tuy con nhỏ mặc áo vàng kia cũng biết không ít trận pháp nhưng Ba Sa Thiên Huyền trận của lão phu kỳ ảo khôn lường không giống bất kỳ trận pháp nào, hai đứa đó suốt đời cũng không ra khỏi khu rừng cây này!

- Ta thấy các ngươi chỉ là một lũ quỷ chỉ dám lẩn trốn chứ không dám ra mặt giao đấu, lại dùng trận pháp tà giáo hãm hại người, lẽ nào không bị giang hồ chê cười.

Có tiếng đáp lại:

- Hừ, lão phu chỉ cần đạt được mục đích bất chấp kẻ nào muốn nói sao thì nói.

Tần Lâm Phong lại hỏi:

- Vậy ngươi nhốt hai người đó mục đích là gì?

- Là vì ngươi!

- Vì ta?

- Không sai, chỉ cần ngươi cúi đầu chịu sự trừng phạt của bốn giáo, lão phu sẽ lập tức thu hồi trận pháp thả hai đứa nó ra.

Tần Lâm Phong nghe thấy thanh âm vừa rồi có ý muốn dùng thủ đoạn đe dọa uy hiếp mình, tức giận thóa mạ:

- Con quỷ kia ngươi đừng vội mừng, ta đã có cách phá trận của ngươi đó.

Chàng vừa dứt lời, rút đoạn trường kiếm thi triển liền ba chiêu, uy lực vô biên, phóng về phí bức tường vô hình.

Thanh âm lại vang lên:

- Ha, ha... ha... Xú quỷ, ta khuyên ngươi không lên phí lực, dù công lực của ngươi có cao siêu đến đâu cũng không phá nổi Vô Hình Huyền Mạc của Bà Sa Thiên Huyền trận pháp. Ta cho ngươi nửa canh giờ suy nghĩ, nếu không lão phu sẽ tấu lên một khúc Thiên Ngoại Ma Âm thì hai con nhóc bên trong toàn thân sẽ như lửa đốt, đến lúc không chịu nổi sức nóng trong cơ thể, sẽ cởi bỏ hết y phục, sau đó sẽ lột thịt mình thành từng mảnh mà chết, bây giờ có hai con đường cho ngươi nếu ngươi thích xem màn kịch này, thì cứ việc không nhận lời.

Tần Lâm Phong cảm giận trợn mắt muốn rách mắt, tức giận thỏa mạ:

- Con khỉ già kia đừng tưởng có thể dùng lời mà hăm dọa được ta, nếu muốn ta trói mình trừ phi mặt trời mọc hướng tây, người có trò trống gì cứ việc thi triển đi!

- Hừ! Chưa đến Hoàng Hà chưa biết sợ, người xem đây.

Thanh âm vừa dứt, bỗng không trung vang lên âm thanh quái dị, thanh âm quỷ dị này giống như tiếng sáo, nghe như chọc vào tai, mới đầu tiếng sáo còn nhỏ nhỏ, dần lớn lên mỗi lúc một lớn, nghe như tiếng Trường Giang gầm thét, Thái Sơn sụp lở!

[Mất trang 175, 176]

Y phục xộc xệch đỏ mặt vội vàng mặc lại bên ngoài!

May mà hai nàng bị khốn trong trận không nhìn được cảnh vật bên ngoài, chỉ cho rằng ngọc thể không ai trông thấy, nếu không có lẽ hổ thẹn đâm đầu xuống đất!

Tần Lâm Phong thấy hai nàng đã dừng bước, Đường Hiểu Văn ngửa mặt lên không nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp, người có thể thu hồi trận pháp được rồi!

Nàng vừa dứt lời đã nghe có tiếng y phục bay lên, phần phật trong gió, trước mặt đã xuất hiện một lão già vừa lùn vừa ốm.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn đã nhận ra đây chính là lão già đã dùng trận hỏa tiễn vây bắt mình bữa trước, đồng thời biết được lão chính là Hộ Pháp Tổng đàn Ngũ Âm Giáo.

Lão già nọ bước đến trước mặt Đường Hiểu Văn, khom lưng kính cẩn nói:

- Tệ chúc Vũ Văn Báo tham kiến phu nhân!

Hai tiếng phu nhân vang lên, khiến Tần Lâm Phong đứng bên cạnh nộ khí xung thiên, muốn lập tức cho hắn một chuồng mới hả giận.

Đường Hiểu Văn cũng hổ thẹn đỏ mặt ngăn cơn giận của Tần Lâm Phong lại, rồi quay về phía Vũ Văn Hộ Pháp nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp, ta kêu người thu hồi Bà Sa Thiên Huyền trận, người nghe chưa?

- Phu nhân việc này...

Đường Hiểu Văn nghiêm sắc mặt quát lớn:

- Còn việc này cái gì nữa, ta kêu người thu hồi trận pháp.

Vũ Văn Hộ Pháp lại cung kính nói:

- Khải bẩm phu nhân, ba tên này là kẻ thù không đội trời chung của bốn giáo. Giáo chủ đang phiền não không cách nào bắt được chúng, nay đầu dễ dàng thả cho chúng đi như vậy, giáo chủ trở về sẽ phạt tặc chức.

Đường Hiếu Văn lạnh lùng nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp, người đem giáo chủ ra hù dọa ta!
- Tặc chức không dám, những lời vừa rồi chính là sự thật.

Đường Hiếu Văn mặt lộ vẻ tức giận quát lớn:

- Sự thật... ta hỏi người, giáo chủ người đến đây giao cho người nhiệm vụ gì?
- Bảo hộ phu nhân?
- Hừ! Người đừng giả bộ nữa, chứ không phải giám sát ta hay sao?

Đường Hiếu Văn thấy lão không dám trả lời hỏi tiếp:

- Ta hỏi người, giáo chủ giao cho người giám sát ta như thế nào?

Vũ Văn Hộ Pháp khẽ đáp:

- Phu nhân đã hỏi, tặc chức cũng không dám giấu giếm...

Lão nói đến đây ngừng một chút rồi tiếp:

- Giáo chủ đã nhiều lần dặn dò tặc chức phải cẩn phòng cẩn thận nói này không để phu nhân ra khỏi phạm vi lùm cây!

Đường Hiếu Văn truy tiếp:

- Ngoài việc này còn việc gì nữa?
- Còn lại tặc chức phải nghe lời phu nhân chỉ giáo.
- Tốt lắm, như vậy người hãy thả hai cô nương kia ra trước đã!

Vũ Văn Hộ Pháp do dự một lát, nhưng không còn cách nào khác, quay mặt về phía Bà Sa Thiên Huyền trần hoa tay múa chân, miệng lẩm bẩm không biết niệm cái gì...

Nói cũng lạ Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường bị khốn trong trận, đột nhiên thấy trước mắt hoa lên một lát hồi phục lại thị giác lúc trước, cả hai vui mừng vội phóng ra ngoài...

Đường Hiếu Văn lúc này quay người lại y phục phần phật trong gió, uyển chuyển trở về căn lầu nọ.

Vũ Văn Hộ Pháp tức giận nhìn Tần Lâm Phong một cái, rồi quay đầu phóng theo. Hoàng Y Thiếu Nữ ngạc nhiên đưa tay chỉ về phía bóng Đường Hiếu Văn đã đi khuất hỏi:

- Phong ca, đó có phải là Đường tử tử?
- Phải!
- Sao tử tử thấy muội và Lâm tử tử lại bỏ đi vậy?
- Bởi vì nàng có tâm sự riêng.
- Việc này cũng kêu là có tâm sự.

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, hướng về phía Đường Hiếu Văn vừa đi khỏi kêu lên:

- Đường tử tử... Đường tử tử!

Hai tiếng kêu phát ra chưa dứt, nàng lại tung người định lướt theo cái bóng kia...

Tần Lâm Phong nắm lấy tay nàng ngăn lại nói:

- Thanh muội, cứ để Đường tử tử đi đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy trong giọng nói của chàng đầy vẻ u buồn, mặt mày thiếu ngủ, cũng không truy hỏi nữa.

Tần Lâm Phong lại nói:

- Thanh muội, Lâm cô nương, chúng ta khỏi khu rừng cây này rồi sẽ nói chuyện sau!

Sau khi Vũ Văn Hộ Pháp thu hồi Bà Sa Thiên Huyền trận, cảnh vật lại trở lại như cũ, ba người đi không lâu đã ra khỏi rừng cây.

Tần Lâm Phong sắc mặt trầm tư, vừa bước đi vừa nghĩ. Vừa rồi chính miệng Vũ Văn Hộ Pháp đã gọi sư muội là phu nhân, không cần hỏi cũng biết, nhất định sư muội trong hoàn cảnh bất buộc đã bị tên nghịch đồ đó hãm hại, nên mới đến nông nỗi này, ta không...

Chàng nghĩ đến đây, thầm rửa mình:

- Tần Lâm Phong... Tần Lâm Phong! Người không nên ích kỷ thế, tình yêu cũng chính là sự hy sinh, chứ không phải chiếm hữu, hưởng hồ ân sư đối với người chỉ có ân nghĩa như núi, người chỉ còn một giọt máu trên đời, sư muội đang lâm vào bế khổ, người phải thương yêu nàng mới đúng, dù cho hy sinh bản thân mình, cũng không tiếc!

- Đúng!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây bất giác buột miệng thốt lên một tiếng.

Hoàng Y Thiếu Nữ liền hỏi:

- Phong ca, huynh nói cái gì đúng?

Tần Lâm Phong định thần lại, chợt nghe lấy câu hỏi của Hoàng Y Thiếu Nữ, bèn thở dài đáp:

- Huynh đang nghĩ đến việc của Đường Văn muội.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng đã mở lời bèn hỏi luôn:

- Phong ca, vừa rồi Đường tử tử không thèm nhìn chúng ta, đã quay đầu bỏ đi, hình như đang tức giận thì phải?

- Không phải, bởi vì trong lòng nàng đang đau khổ.

- Đau khổ, vì chuyện gì mà đau khổ?

- Rất nhiều, không phải một hai câu mà nói xong.

- Vậy sao Đường tử tử không cùng chúng ta rời khỏi nơi này?

- Lâm cô nương đã đoán trúng, nàng đang nghĩ kế báo thù, còn nữa...

Hoàng Y Thiếu Nữ không đợi chàng nói hết, cướp lời:

- Vì lý do này mà tử tử không cùng đi với chúng ta cũng không đúng. Theo muội, nguyên giáo chủ Ngũ Âm Giáo canh phòng tử tử rất cẩn thận, muốn động thủ cũng không phải dễ, không bằng chúng ta cùng bàn luận kế sách còn hay hơn!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Không sai, huynh cũng nghĩ như muội, nhưng hiện giờ trước mắt có một chuyện rất khó khăn!

- Chuyện gì vậy Phong ca?

Tần Lâm Phong đem chuyện Đường Hiểu Văn bị Khuru Tuấn Nhân hạ độc, mỗi ngày phải uống thuốc giải của hắn, thuốc giải là do Khuru Tuấn Nhân sai thuộc hạ thân cận đem đến, nếu rời khỏi đây một ngày, tất chết không toàn thân, từ đầu đến cuối kể qua một lượt.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại hỏi:

- Phong ca, lẽ nào không còn phương pháp nào khác?

- Giải độc phải tìm người phóng độc, chất độc này do đích thân Độc Lương Trung làm ra, cho nên huynh phải đi tìm hấn để lấy thuốc giải!

Phích Lịch Hải Đường xen vào hỏi:

- Tần Công tử, Độc Lương Trung công tử vừa nói, có phải là người trong thạch thất nơi Truy Kim Áp?

Tần Lâm Phong nói:

- Chính phải.

- Vậy chúng ta phải lập tức lên đường.

Rồi ba người liền thi triển thân pháp nhắm hướng Ma Thiên Lãnh lướt đi.

- o O o -